

Arbejde, der afhjælper meget væsentlige og søleltige Mangler ved den nu bestaaende Ordning. Der kan maasse være adskillige Enkeltheder at udsætte Noget paa, men det er jo naturligt, at saadanne Punkter lettere behandles i et Udvalg eller ialtfald paa Lovforslagets senere Bei. Det forekommer mig, at den Indvending, der er gjort af det ærede Medlem for Helsingør (Ustrup) med Hensyn til et bestemt Punkt, har to Sider, dels forsaavidt den angaar Antagelsen af fremmede Søfolk og dels med Hensyn til Antagelsen af danske Søfolk her i Landet. Det er muligt, at der kunde stilles anderledes, derimellem, end Lovforslaget gjør, saaledes at der ved Antagelsen her i Landet af fremmede Søfolk til fremmede Skibe gjaldt en anden Kontrol end ved Antagelsen her i Landet af danske Søfolk til fremmede Skibe. Jeg kan heller ikke se rettere, end at vi maa have de samme Regler med Hensyn til Forhviringen her i Landet af danske Søfolk, hvad enten de forhyres til danske eller til fremmede Skibe, og jeg er ikke tilbøjelig til med det ærede Medlem for Helsingør at tro, at de Regler, som her ere foreslaaede, ville i Reglen lægge væsentlige Hindringer i veien for en hurtig Expedition, men der gives dog ganske vist Undtagelser, og i saa Henseende tror jeg nok, at Helsingør er vanskeligt stillet af alle Havne her i Landet. Naar man nemlig blot i Forbisættling mangler en enkelt Mand, da kan man, hvis Kontortiden paa Mønstringskontoret er indskrænket f. Ex. til nogle faa Timer, komme til, trods en god Vind, at maatte ligge over fra Aften til op paa næste Dag for at faae den manglende Mand, og det tror jeg nok maatte kunne forebygges. Det er ikke slet saa sjældent ogsaa her i Kjøbenhavn, hvilket jeg kunde anføre flere Exempler paa, at man har maattet stoppe op og ligge en god Vind over for at iagttage Mønstringsformerne. Derfor tror jeg, det er for strengt, naar det hedder i § 12, at Skibsføreren ikke maa medtage Mandskab, undtagen han paa den anviste Maade har faaet det optaget paa sin Skibsbemandingsliste, og det gjælder danske Skibe fuldt saa vel som fremmede. Jeg tror, at i disse særegne Tilfælde, hvor man i Forbisættling mangler en Mand eller to, maatte man ved Telegraphering til en Mand her

kunde arrangere sig. Naar nemlig denne Mand meldte paa Mønstringskontoret, hvem han havde antaget, da maatte Skibsføreren vistnok kunde betros til at modtage disse Mand, uden at de ere optagne i hans Skibsbemandingsliste, under hans Ansvar, at den paagjældende Mand derved ikke unddrager sig sin Bærnepligt, og med den Forpligtelse at lade ham paamønstre af vedkommende Konsul eller Mønstringsbestyrer i den første Havn, som han kommer til. Jeg tror, at Sagen maatte kunne ordnes, om ikke paa denne, saa paa en anden Maade, saaledes at en Skibsfører i sige Tilfælde maatte uden Ophold kunne faae sit Mandskab suppleret. Det tror jeg ikke er vanskeligt, og hvis man kan finde en Form derfor, tror jeg, at det ærede Medlem for Helsingør vil være tilfredsstillet i Henseende til danske Søfolk. Her er nævnet i § 8, at Mønstringsbestyreren skal have Ret til at holde Bærnepligtige tilbage, naar han formener, at de efter udstedt Beskjendtgjørelse fra Indenrigsministeriet ikke ere berettigede til Udmønstring. Dette er vist ganske i sin Orden, men da der dog har været Tilfælde, hvor Søfolk uberettiget ere bleve holdte tilbage og derved have lidt et meget væsentligt Afbræk i deres Næring, saa forekommer det mig, at der burde bestemmes et vist Erstatningskrav for de Paagjældende, hvis Sigt sker, samt et vist Ansvar for den vedkommende Mønstringsbestyrer, som uberettiget har tilbageholdt saadanne Folk. Det er en af de Bemærkninger, som vist neppe ere uden Betydning. Det foreslaas i § 8, 3die Stykke, at for Mønstringerne og Skibsbemandingslisternes Undersøgelse og Paategning skal der ikke erlægges nogen Betaling. Det er med Paastjønne, at jeg ser denne Bestemmelse. Jeg har tidligere haft Leilighed til at udtale, at det er meget ubilligt at paalægge Skibsførerne eller Skibsfarten en Forpligtelse til at betale for Forhold, der dog i meget væsentlig Grad angaa den rigtige Foring af Søullerne. En Lægsrullemand kan flytte fra Sted til andet i Landet og forlange Lægsbevis, saa ofte han vil og uden at betale en eneste Skilling derfor, skjøndt det forvolder Administrationen megen Ulempe og ikke ganske ringe Beskostning; men en Sømand kan ikke